

HOE HELDEWIJS KLARA, DE DIENSTMAAGD, TEGEN DE KLAPPEIEN BESCHERMDE.

Op een namiddag keerde Heldewijs van Hoeke terug. Hij was reeds dicht bij Lapscheure, toen hij een boer ontmoette. Als naar gewoonte koutte hij wat met den parochiaan, want hij ging niemand zonder spreken voorbij.

De landman scheen nogal bedrukt en of hij wilde of niet, hij moest vertellen wat er aan schortte.

De pastoor bemerkte alras, dat den dorpeling eigenlijk niets deerde. Maar de boer was nogal zwaarmoedig en dezen namiddag vooral keek hij weer door een donkeren bril.

— Ja, ja, vriend, zei Heldewijs, er zijn soorten van menschen in de wereld. Daar hadt ge Peerke Loos, die altijd vroolijk bleef, wat er ook geschiedde. « 't Is goed voor de weegluizen ! » riep hij, toen zijn huis in brand stond. Maar als ik u beschouw, denk ik aan de spreuk : « De boeren zullen maar ophouden met klagen, als de wereld vergaat ». Ge zijt een Jantje bezwaar. Jongen, doe als ik en houd steeds goeden moed. God schiep den dag en wij moeten er door !

De geestelijke fleurde aldus zijn parochiaan wat op. Bij 't scheiden sprak de laatste :

— Mijnheer de pastoor, er zit een klisje op uw kous.

— Laat maar, laat maar, antwoordde Heldewijs. 'k Ben niet van de meening van dien schipper die een muis over boord joeg, zeggende : alle vrachten verlichten. Dat klisje mag daar blijven. En gij, maat, wat vroolijker, hoor. Geen azijn meer drinken. En evenmin verdriet hebben over dingen die nog niet gebeurd zijn !

Heldewijs kwam welgemoed thuis. Hij nam het klisje van zijn been en stak het in een bloempot.

— Goed klisje, schertste hij, ge hebt mij een grooten dienst bewezen. Ge bedektet 't gaatje in mijn kous. En aldus bewaardet ge mijn brave huishoudster voor schande. Hadden de klappeien 't gaatje moeten zien, o ze zouden gebabbeld en Klara belasterd hebben ! Velen bemerken den splinter in 't oog van hun naaste, maar niet den balk in hun eigen oog. En we hebben veel kwetteraars in 't dorp, die er al honderd keer op gelet hebben, dat het met Palmzondag regent en nog maar zestig jaar oud zijn. Die zouden wat te vertellen hebben, had dat klisje mij niet gediend !

De pastoor riep Klara en wees haar op 't gaatje. De meid begon te jammeren en te klagen.

— En zoo zijt ge naar Hoeke gegaan ! kreet ze verschrikt. En de menschen hebben dat gezien ! Mijn goede naam is weg. Ach, wat ben ik nalatig geweest !

— Troost u, meisje, hernam de geestelijke en hij toonde 't klisje. 't Een dekte 't ander. Ik bespeurde nog tijdig 't ongelukje. Waarvoor zoo'n groen bolletje toch dienen kan ! Klara, missen is menschelijk. Dank het klisje ! Anders zou het gilde van « hooren zeggen en dus ook hooren liegen », feest gevierd hebben.

— Dus niemand heeft 't gaatje bespeurd ?

— Niemand. Straks zal ik u de kous geven en dan is 't onheil hersteld... De kleine dingen mag men niet verachten, dacht Heldewijs, zich naar zijn kamer begevend.

HANS VAN HORENBECK

De Pastoor van Lapscheure

L. OPDEBEEK
UITGEVER ♦ ♦ ANTWERPEN

HANS VAN HORENBEEK

MERKWAARDIG LEVEN

VAN

FRANCISCUS HELDEWIJS

PASTOOR VAN LAPSCHEURE

Pentteekeningen van STAN VAN OFFEL
Kleuromslag van EDMOND VAN OFFEL

L. OPDEBEEK — UITGEVER — ANTWERPEN